

Arrest

nr. 192 972 van 2 oktober 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 25 januari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 december 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 30 januari 2017 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 juli 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. ABDULMEHDI en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 8 april 2015 België is binnengekomen, diende op 9 april 2015 een asielaanvraag in.

1.2. Op 23 december 2016 nam de Commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekend schrijven van 23 december 2016 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

U werd op 21 mei 2015, van 13u50 tot 17u30, een eerste maal gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, bijgestaan door een tolk die de taal Arabisch machtig is. Uw advocaat, mr. Vandoren loco mr. Verstrepen, was gedurende het volledige gehoor aanwezig. Op 7 november 2016, van 14u01 tot 16u59, werd u een tweede maal gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, bijgestaan door een tolk die de taal Arabisch machtig is. Uw advocaat, mr. Loos loco mr. Verstrepen, was gedurende het volledige gehoor aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en een soenniet van Arabische origine te zijn. U bent afkomstig van Diwania, gelegen in de provincie Qadissiya, Zuid-Irak. U woonde altijd op hetzelfde adres, maar vanaf 30 april 2014 begon u afwisselend bij uw vrienden A. en M. en in uw ouderlijk huis te verblijven, iets wat u deed tot 7 maart 2015. In 2008 behaalde u een diploma in 'management en economie' en sinds 2009 werkte u voor Verkiezingscommissie, waar u bij de verkiezingen van 28 april 2014 de functie van centrumvoorzitter had. Ongeveer drie maanden na de verkiezingen stopte u met werken voor deze commissie.

Op 30 april 2014, de dag van de verkiezingen, kwamen 's avonds gemaskerde en gewapende militieleden naar uw verkiezingslokaal in de school van de Askari-wijk. Ze wouden naar het kiesstation gaan, maar u wist direct dat zij de verkiezingsuitslag wouden vervalsen en zei hen dat dit verboden was. Eén van de militieleden zei dat u moest zwijgen, richtte zijn wapen op u en bedreigde u met de dood. U kreeg schrik en riep hard, waardoor uw medewerkers u konden horen. Uw medewerkers kwamen tussen en u werd opgesloten in uw bureau. Een uurtje later werd u bevrijd door uw medewerkers en waren de militieleden verdwenen. U vroeg of de stembiljetten verwisseld waren maar uw medewerkers zeiden dat dat niet het geval was. Begin januari 2015 kwamen er gemaskerde mannen naar u thuis, op een moment dat enkel uw vader aanwezig was, zij waren op zoek naar u en zeiden tegen uw vader dat u zich bij de "Hashd Al-Shaabi" moest aansluiten. U bent ervan overtuigd dat ze dit enkel zeiden als excuus om u te kunnen vermoorden. In totaal zijn deze militieleden twee à drie keer bij u thuis geweest, maar u was zelf echter nooit thuis. Omdat zij terugkwamen besloot u uiteindelijk Irak te verlaten. Op 7 maart 2015 vertrok u uit Irak en nam u het vliegtuig naar Turkije. In Turkije nam u met een vals paspoort het vliegtuig om via een transit in een onbekend Europees land vervolgens in België aan te komen. U kwam hier aan op 8 april 2015 en diende de volgende dag een asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor: uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, foto's van uw werk en de enveloppe van uw postverzending.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Er dient te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd wordt door een contradictie die werd vastgesteld tussen uw opeenvolgende verklaringen. Tijdens uw eerste gehoor op het CGVS verklaarde u dat na de verkiezingen van 30 april 2014 aan uw baas een overplaatsing naar het bureau in het centrum had aangevraagd, uw baas hiermee instemde en u daarna werkte als magazijnier. U geeft aan dat de reden voor uw overplaatsingsaanvraag was dat in die periode mensen bij uw vader kwamen vragen waarom u nog niet aangesloten was bij de volksgroeperingen Hashd Al-Shaabi (CGVS I, p. 9). Dit is echter zeer opmerkelijk, daar u tijdens het tweede gehoor op het CGVS met geen enkel woord rept over deze overplaatsing, u aangaf na de verkiezingen van 30 april 2014 drie maanden op dezelfde plaats gewerkt te hebben en daarna, in juli of augustus 2014, uw werk bij de verkiezingscommissie te hebben stopgezet. Bovendien beweert u tijdens het tweede gehoor ook dat de militieleden een eerste keer naar u thuis kwamen om u te rekruteren voor Hashd Al-Shaabi in januari 2015, dus op een moment dat u uw werk bij de Verkiezingscommissie reeds enkele maanden had stopgezet (CGVS II, p. 8 en 14). Aangezien u tweemaal een heel andere versie geeft van het gebeurde, betekent dit dat u uw eigen verhaal onvoldoende beheerst. Dergelijke incoherente verklaringen ondermijnen bijgevolg de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. Daarenboven is de werkwijze waarop de door u gevreesde militie gehandeld zou hebben eveneens zeer opmerkelijk te noemen.

Zo verklaarde u na het incident van 30 april 2014 niets meer van de militie gehoord te hebben tot zij vanaf begin januari 2015 naar u thuis begonnen te komen (CGVS II, p. 16), wat betekent dat u gedurende een periode van acht maanden niets hoorde van de militie die u op de dag van de verkiezingen bedreigd had. Niet alleen is het volstrekt onduidelijk waarom, het is ook zeer onwaarschijnlijk dat de militie u na dit eenmalig incident acht maanden met rust zou laten en u dan in januari 2015 plots wel zou beginnen viseren om wraak op u te nemen. Logischerwijze kan worden gesteld dat indien de militieleden daadwerkelijk wraak op u wouden nemen, zij na de verkiezingen opnieuw naar uw werkplaats gekomen zouden zijn om u te bedreigen en of op te pakken, u gaf immers zelf aan dat u na het incident op de verkiezingsdag nog drie maanden op dezelfde plaats bent blijven werken (CGVS II, p. 8). Kortom, het onwaarschijnlijke karakter van het door u geschetste verloop tast de geloofwaardigheid van uw asielmotieven ernstig aan.

Verder is het ook zeer eigenaardig dat u zich na het incident van 30 april 2014 niet geïnformeerd hebt bij collega's die ook betrokken waren bij het incident. Zo heeft u na het incident uw collega's van het kieslokaal niet meer gecontacteerd en heeft u sindsdien niets meer over hen gehoord (CGVS II, 9 en 17). Dat u deze collega's niet meer hebt aangesproken over het incident is zeer opmerkelijk te noemen. Zij konden immers een indicatie vormen voor het risico dat u zelf liep, hun situatie kon immers indicatief zijn voor die van u. Dat u naliet deze handelingen te stellen en u terdege te informeren - uit bezorgdheid om uzelf én uit bezorgdheid voor uw collega's -, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas en uw beweerdde vrees voor vervolging.

Voorts zijn ook uw verklaringen over de personen of groepering die u bij u thuis kwam zoeken weinig overtuigend. Hoewel u ervan overtuigd bent dat u gevisieerd werd door een militie, is het zeer opvallend dat u niet kan preciseren om welke militie precies het gaat (CGVS II, p. 12). U vreest dat 'ze' uw willen doen aansluiten bij de Hashd al-Shaabi, maar welke militie precies u hiertoe dan naar dit overkoepelend volksleger wil sturen, dat weet u niet. Zelfs al zou u niet weten door welke militie u werd gevisieerd, dan nog moet het binnen de huidige Iraakse context mogelijk zijn dat u minstens een ernstig vermoeden zou hebben om welke militie het mogelijks zou kunnen gaan in uw geval. Dat u op dit vlak geen idee heeft, slechts twee milities bij naam kan noemen, kan niet overtuigen. Bijgevolg ondermijnen uw gebrekkige verklaringen met betrekking tot de groepering die u bedreigde verder de geloofwaardigheid van uw verhaal. Van een persoon die zijn thuis, land, familie en werk achterlaat kan immers redelijkerwijs verwacht worden dat hij weet voor wie hij op de vlucht slaat of toch minstens tracht hierover meer duidelijkheid te krijgen.

Daarbij komt ook dat u het bezoek van de militieleden bij u thuis moeilijk in de tijd kan situeren en moeite heeft om de chronologie van de feiten te schetsen. Waar u bij uw eerste gehoor op het CGVS verklaarde dat de militieleden begin januari 2015 een eerste keer naar uw huis kwamen (CGVS I, p. 10), beweert u tijdens uw tweede gehoor in eerste instantie dat het eerste bezoek van de militieleden één of twee maanden na het incident van 30 april 2014, in casu juni of juli 2014, was. Pas wanneer u geconfronteerd wordt met bovenstaande tegenstrijdigheid verbetert u zichzelf en stelt u dat het toch begin januari 2015 was. Als verklaring voor uw vergissing haalt u aan dat u door de stress bepaalde details vergeet. Het is echter wel zeer opmerkelijk dat u zich maar liefst met zes maanden zou vergissen (CGVS II, p. 14). Niet alleen legt u tegenstrijdige verklaringen af over wanneer de militieleden uw huis bezocht hadden, ook zijn uw verklaringen over het langskomen van deze militieleden bijzonder vaag. Zo kan u niet preciseren of de militieleden nu twee of drie keer zijn langsgeslagen en slaagt u er verder enkel in te vermelden dat het eerste bezoek ergens begin januari 2015 geweest moest zijn, maar heeft u geen enkel idee wanneer de militieleden de laatste keer waren langsgeslagen (CGVS II, p. 15-16). Er kan van u verwacht worden dat u een duidelijk en coherent chronologisch overzicht van de feiten kan geven, dat u daar niet in slaagt doet afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Hiernaast hoorden u en uw familie sinds uw vertrek uit Irak niets meer van de personen en/of militie die u bedreigde (CGVS, p. 18). Nochtans moet het voor deze personen en/of militie niet moeilijk zijn te achterhalen wie uw familie is en waar zij momenteel verblijven. Dat zij ondanks uw beweerdde vrees voor vervolging geen pogingen meer hebben ondernomen om u terug te vinden of bedreigingen aan uw adres te uiten - eventueel via andere familieleden - relativeert in grote mate de ernst van de door u voorgehouden vrees en doet tevens twifelen aan de geloofwaardigheid van uw beweerdde problemen.

Overigens doen ook de handelingen die u stelde, of eerder het gebrek eraan, na uw vertrek uit Irak, verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Zo heeft u sinds u in België bent geen navraag meer gedaan over uw bedreiging (CGVS II, p. 18). Het gebrek aan initiatief dat u heeft gesteld wijst op een gebrek aan interesse in uw eigen situatie en deze van uw achtergebleven familieleden, én relativeert in ernstige mate de door u ingeroepen vrees voor vervolging. Van een asielzoeker kan immers verwacht worden dat hij moeite onderneemt om zich te informeren betreffende de gebeurtenissen die de aanleiding vormen van zijn vertrek én dat hij zich informeert over de evolutie van zijn problemen. Dat u nagelaten heeft deze handelingen te stellen, doet verder afbreuk aan de oprechtheid van uw ingeroepen vrees.

Tot slot dient de aandacht ook nog gevestigd te worden op uw verklaringen betreffende uw reisweg. Zo verklaarde u in Turkije 11.000 dollar betaald te hebben voor een vals paspoort en daarmee het vliegtuig genomen te hebben naar België via een transit in een Europees land. U kan echter niet zeggen in welk Europees land of op welke Europese luchthaven uw transitstop was noch kan u vertellen van welk land dat paspoort afkomstig was. U zou dat paspoort niet gelezen hebben en uw smokkelaar op zijn woord geloofd hebben toen hij zei dat het paspoort van een Europees land was (CGVS II, p. 10-11). Dat u, een universitair geschoolde man, 11.000 dollar voor een vals paspoort zou betalen zonder u ook maar te vergewissen van welk land dat paspoort was en of u daarmee tot in Europa kon geraken, en zo ja, onder welke identiteitsgegevens, is niet geloofwaardig - niet in het minst gelet op de strenge luchthavencontrole(s) die u te beurt kon(den) vallen. Evenmin is het geloofwaardig dat u niet wist naar waar u het vliegtuig nam en u niet weet waar u een transitstop maakte. Dergelijke zaken staan vele malen geafficheerd en worden evenzeer afgeroepen in de luchthaven(s). Dat u ook in het kader van uw reisweg dergelijke ongeloofwaardige verklaringen aflegt is typerend voor uw gebrek aan oprechtheid en doet verder afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid en laten ernstig vermoeden dat u één en ander wenst te verbergen.

Bovenstaande bevindingen in acht genomen moet het CGVS concluderen dat er geen geloof gehecht kan worden aan de door u ingeroepen asielmotieven. Gezien er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen dient besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Voor de volledigheid dient toegevoegd dat het loutere gegeven dat u deel heeft uitgemaakt van een kiescommissie op zich geen aanleiding kan vormen tot een vrees voor vervolging. De enkele feiten/incidenten die u hieraan koppelt kunnen niet als geloofwaardig worden beschouwd. Verder blijkt nergens uit uw verklaringen dat u omwille van deze werkzaamheden nog andere problemen heeft gekend, of dat collega's van u in gelijkaardige omstandigheden in moeilijkheden zouden zijn geraakt. Overigens legt u ter ondersteuning van dit werk enkel 3 foto's neer. Hooguit kan uit deze foto's worden opgemaakt dat u met iemand anders aan een bureau zit. Het tijdstip, de plaats en de omstandigheden waarin u zich bevond, kunnen hieruit niet worden opgemaakt. Deze foto's kunnen geenszins uw inzet voor de kiescommissie aantonen. U legt verder geen enkel officieel document voor dat uw aanstelling als voorzitter van een kiescommissie zou kunnen ondersteunen. U toont aldus niet aan dat u omwille van uw medewerking aan de kiescommissie een conventie-gerelateerde vrees dient te koesteren.

Tot slot, de overige door u voorgelegde documenten - een identiteitskaart, nationaliteitsbewijs en 'airway bill' - kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Deze documenten tonen enkel uw identiteit en nationaliteit aan, elementen die momenteel niet in twijfel worden getrokken.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van november 2016 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus "Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak" van 4 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt dat het grondoffensief dat de Islamitische Staat (IS) sinds juni 2014 in Irak voert hoofdzakelijk gesitueerd is in Centraal-Irak.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat ISIS sinds juni 2014 voert regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Qadissiya te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwikkeld zijn geraakt in het offensief dat IS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar IS heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden. De overwinning van de Iraqi Security Forces en de Popular Mobilization Units (PMU) op IS in Jurf al-Sakhar eind oktober 2014, heeft op middellange termijn bijgedragen tot de afname van het geweld in Noord-Babil.

IS is er sindsdien niet meer in geslaagd om in Babil een territorium onder controle te krijgen. Het geweld dat er anno 2015-2016 in de provincie plaatsvindt, is voornamelijk geconcentreerd in het gebied tussen de grens met de provincie Bagdad en de stad Hilla, niet ver van Jurf Al Sakhar. Het aantal burgerslachtoffers in de hele provincie is vanaf begin 2015 duidelijk afgenomen. Deze reductie stabiliseerde in de loop van 2015 en ook begin 2016 bleef het aantal conflict-gerelateerde burgerslachtoffers beperkt. Deze relatief kalme periode eindigde in maart 2016. De provincie werd dan getroffen door twee zeer zware aanslagen en aantal kleinere incidenten. In de daaropvolgende maanden is het geweld in Babil terugvallen tot op het niveau dat de periode maart 2016 voorafging. In de overwegend sjiiitische Zuid- Iraakse provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadissiya, Thi Qar, Missan en al-Muthanna kwam het niet tot directe confrontaties tussen het Iraakse leger, de milities en Popular Mobilization Units (PMU) enerzijds, en IS anderzijds. Het geweld in de regio beperkt zich hoofdzakelijk tot sporadische terreuraanslagen die echter zowel in frequentie als in zwaarte zijn afgenomen. Daarnaast neemt het geweld in Zuid-Irak de vorm aan van doelgerichte moorden en ontvoeringen, en sektarisch gemotiveerde wraakacties waarbij leden van politieke partijen, religieuze en tribale leiders, en overheidspersoneel gevisieerd worden. Het aantal burgerslachtoffers ligt in deze provincies heel ver onder dat van Centraal-Irak. Uit voornoemde COI Focus blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate IS haar terreurcampagne tegen sjiiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat IS in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger bleven uit. Wel vonden in de provincie een beperkt aantal aanslagen plaats, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven. Verder wordt er melding gemaakt van enkele kleinere IED en een aantal schietincidenten. Conflicten tussen verschillende stammen, tussen criminele groepen en tussen rivaliserende milities liggen aan de grondslag van deze schietpartijen. In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Karbala een beperkt aantal aanslagen op sjiiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in de provincie Karbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van IS en het Iraakse leger. Op 7 juni 2016 werd er echter voor het eerst sinds oktober 2014 in de stad Karbala een autobom tot ontploffing gebracht. Aanslagen in de provincie Karbala blijven evenwel uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig. Naarmate IS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdreef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt. Tot slot dient opgemerkt te worden dat de provincies Wassit, Qadissiya, Missan, Thi Qar en al-Muthanna grotendeels gespaard blijven bij het etno-sektarisch conflict dat Irak teistert. De sporadische, hoofdzakelijk kleinschalige terreuraanslagen die in deze provincies plaatsvinden, zijn doorgaans gesitueerd in de steden Kut (Wassit) en Nasseriyah (Thi Qar). Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven. Het offensief dat IS in de zomer van 2014 inzette, bereikte voornoemde provincies niet. Het geweld in deze provincies is beperkt tot sporadische terreuraanslagen met een relatief laag aantal burgerslachtoffers tot gevolg. In april – mei 2016 vonden er echter twee zware aanslagen plaats, een in de provincie Thi Qar en een in de provincie Al-Muthanna. Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat IS, door de militaire tegenslagen, haar strategie heeft gewijzigd en dat de organisatie weer meer teruggrijpt naar het plegen van spectaculaire aanslagen diep in het territorium van de tegenstander (in dit geval het sjiiitische Zuiden van Irak) om het Iraakse leger, de politie en de PMU te dwingen een groter deel van de strijdkrachten in te zetten voor de beveiliging van Zuid-Irak. Niettegenstaande hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren vallen, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Zuid-Irak sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon in het kader van een gewapend conflict.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies thans geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet bestaat.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. ”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker betwist de motivering van de bestreden beslissing en licht toe als volgt:

“- Betreffende de geloofwaardigheid

Verweerder beweert dat het asielrelaas van verzoeker op fundamentele wijze ondermijnd wordt door een contradictie die werd vastgesteld door de opeenvolgende verklaringen van verzoeker.

Verzoeker zou, tijdens zijn eerste gehoor bij het CGVS, verklaard hebben dat hij aan zijn baas gevraagd hebben om hem naar een ander kieslokaal te verplaatsen. Verzoekers baas stemde erin en verzoeker startte zijn werk op een ander lokaal als magazijnier. Op het tweede gehoor zou verzoeker over die verplaatsing niets verteld hebben. Integendeel, hij verklaarde op dezelfde plaats te blijven werken.

Met de woorden "dezelfde plaats" bedoelde verzoeker dat hij voor dezelfde diensten, nl. De verkiezingscommissie, blijven werken maar wel op een ander lokaal en in een andere hoedanigheid (magazijnier). Er is wat dit betreft veel verwarring ontstaan tussen verzoeker en de tolk. Deze verwarring heeft blijkbaar voor onduidelijkheid gezorgd omtrent de verplaatsing van verzoeker. Dit wekte, onterecht, een gevoel van wantrouwen bij verweerder over de verklaringen van verzoeker. Dat er grote verwarring is ontstaan tussen verzoeker en de tolk wordt door verweerder zelf vastgesteld (stuk 2).

Verder zou verzoeker verklaard hebben tijdens het eerste gehoor dat de militieleden voor de eerste keer bij hem zijn langs geweest vlak na het incident van 30.04.2014, terwijl hij op het tweede gehoor verklaard zou hebben dat die militieleden pas in januari 2015 voor de eerste keer bij hem zijn gekomen.

Onterecht, verzoeker had tijdens het eerste gehoor helemaal niet verklaard dat er militieleden, vlak na het incident van 30.04.2014, bij zijn vader zijn geweest; wel, hij verklaarde dat er mens en langs geweest zijn bij zijn vader die aan die laatste gevraagd hebben waarom verzoeker zich nog niet aansloot bij Hashd Al Shaabi (stuk 2).

Verzoeker had het tijdens zijn eerste gehoor dus over mensen en geen militieleden. Dat verweerder het woord mensen verwacht met militieleden is voor verzoeker onbegrijpelijk.

- Betreffende de werkwijze van de militieleden

Volgens verweerder is het zeer onwaarschijnlijk dat de militieleden verzoeker ongeveer acht maanden na het incident van 30.04.2015 met rust zouden hebben gelaten en hem pas in januari 2015 plots wel zouden beginnen viseren om wraak op te nemen.

Verweerder is blijkbaar uit het oog verloren dat de militieleden die tot de volksgroepering (Hashd Al Shaabi) behoren, zich pas in de tweede helft van het jaar 2014 begonnen te vormen. Dit gebeurde nadat de sjjiitische imam Ali Al Sistani de strijd tegen IS had aangekondigd op 13 juni 2014. De pas geboren milities hielden zich toen bezig met de bevrijding van de gebieden die door de Islamitische Staat waren veroverd. De strijd tegen de aanhangers van IS was niet makkelijk en er sneuvelden veel leden van Hashd Al Shaabi. Daarom gingen die milities opzoek naar nieuwe leden; verzoeker was daar één van.

Het is dus niet uitgesloten dat de militieleden verzoeker pas acht maanden na het incident van 30.04.2014 gevraagd hebben zich bij Hashd Al Shaabi aan te sluiten. De strijd tegen IS, zowel op internationaal als op nationaal vlak, is immers gestart eind 2014. Dat de militieleden verzoeker in januari 2015 hebben gevraagd om zich bij Hashd Al Shaabi aan te sluiten is helemaal niet onwaarschijnlijk.

- Betreffende het niet kunnen preciseren over welke militie het gaat

Verder trekt verweerder de geloofwaardigheid van verzoeker in twijfel omdat hij niet kon preciseren welke militie hem had geviseerd.

Dit vindt verzoeker absurd. Hashd Al Shaabi bestaat immers uit 67 militie ongeveer. Alle leden lopen gemaskerd zodat ze onherkenbaar blijven. Het zou derhalve onmogelijk zijn voor verzoeker om de militieleden die hem geviseerd hebben, te onderscheiden van de rest, noch te herkennen.

- Betreffende de relativiteit van de ernst van de door verzoeker voorgehouden vrees

Verweerder durft ook te beweren dat verzoeker, door het feit dat noch hij (sinds zijn vertrek uit Irak) noch zijn familie iets meer hoorden van de militieleden, er niet in slaagde de ernst van de door hem voorgehouden vrees aan te tonen.

Nochtans heeft verzoeker aangegeven dat de militieleden, ook na zijn vertrek uit Irak, hem bleven zoeken:

"Verwerende partij: en heeft u nog nieuws gehoord, zijn ze na uw vertrek nog aan uw deur geweest?"

Verzoeker: mijn vader zei me dat er verschillende mensen naar mij gevraagd hebben... "

(stuk 3).

- Betreffende de reisweg

Verweerder vindt het ongeloofwaardig dat verzoeker niet wist naar waar hij het vliegtuig nam en in welk land hij een transitstop maakte.

Het is zo dat verzoeker begeleid was door een smokkelaar die voor alles heeft gezorgd.

Verzoeker hoefde dus niets te ondernemen om deze reis te regelen. De smokkelaar zorgde zelf voor het paspoort en voor het ticket. Daarnaast is verzoeker in het verleden nooit gereisd naar het buitenland. Met reizen had hij m.a.w. geen ervaring.

Dit wordt bevestigd door de verklaring van verzoeker tijdens het tweede gehoor:

"Verweerder: u betaalde een dergelijk hoog bedrag voor een paspoort, denkt u er dan niet aan van welk land dat paspoort is en dat u daarmee visumvrij Europa binnen kan?"

Verzoeker: mijn doel was gewoon hier aan te komen, de man deed alles en ik heb geen ervaring met reizen" (stuk 4).

De onervarenheid van verzoeker op vlak van reizen, ook het feit dat de smokkelaar het reisje zelf had geregeld zonder de tussenkomst van verzoeker, verklaart redelijk genoeg waarom verzoeker niets wist over het transitland.

- Betreffende de afwezigheid van de vrees voor vervolging

Voorts stelt verweerder vast dat het louter gegeven dat verzoeker deel heeft uitgemaakt van een kiescommissie op zich geen aanleiding kan vormen tot een vrees voor vervolging.

Het is niet omdat verzoeker deel uitmaakte van een kiescommissie hij voor vervolgingen moest vrezen en Irak moest ontvluchten. Het is zo dat verzoeker, door zijn ongehoorzaamheid, een vijand is geworden voor de militieleden. Deze ongehoorzaamheid drukte zich uit wanneer verzoeker de stembiljetten weigerde te vervalsen en ook wanneer hij weigerde zich aan te sluiten bij Hashd al Shaabi.

Dit werd bevestigd door verzoeker in zijn tweede gehoor:

"Verweerder: waarom zouden ze u willen vermoorden?"

Verzoeker: omdat ik weigerde de doos te openen (...)" (stuk 5).

Door op de bevelen van de militieleden niet in te gaan, heeft verzoeker zich in een ongunstige positie geplaatst. Hij werd door hun geïsoleerd en moet vermoord worden.

- Betreffende het niet lopen van een reëel risico op een ernstige bedreiging door aanwezig te zijn in Zuid-Irak

Volgens verweerder zou verzoeker geen reëel risico op ernstige bedreiging voor zijn leven of zijn persoon lopen door louter aanwezig te zijn in Zuid-Irak, meer bepaald in Al-Diwaniya.

Het is zo dat verzoekers vader, door de herhaaldelijke bedreigingen door de militieleden, niet meer woont op zijn vorige adres in Al-Diwaniya. Verzoekers vader vluchtte twee maanden geleden ongeveer naar Bagdad waar hij momenteel een huis huurt.

Op basis van de telefonische gesprekken die verzoeker de laatste tijden met zijn vader had gehouden, is de veiligheidstoestand van verzoekersvader op dit ogenblik niet echt stabiel. Dit is te wijten aan de grote aanwezigheid van de militieleden ook in Bagdad, verzoekersvader voelt zich momenteel bedreigd en denkt Irak te verlaten."

2.1.2. Verzoeker voegt de pagina's 9 en 11 van het eerste CGVS-interview op 21 mei 2015 en de pagina's 10 en 15 van het tweede CGVS-interview op 7 november 2016 toe aan het verzoekschrift.

2.1.3. In een aanvullende nota van 7 september 2017 voegt de Commissaris-generaal COI Focus "Irak. Veiligheidssituatie in Zuid-Irak." van Cedoca van 18 juli 2017.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. De Raad stelt vast dat geen geloof kan gehecht worden aan het asielrelaas zoals weergegeven door verzoeker, gelet op de verschillende onwaarschijnlijkheden en tegenstrijdigheden die verzoekers geloofwaardigheid ondermijnen.

Verzoeker herhaalt zijn verklaringen omtrent zijn reisweg en reisdocumenten en geeft aan dat hij niet akkoord is met de beoordeling van de Commissaris-generaal hieromtrent. De Raad treedt deze laatste bij dat het niet geloofwaardig is dat verzoeker geen kennis zou hebben van de inhoud van het door hem gebruikte paspoort en van het land waar hij doorheen is gereisd. De Raad is van oordeel dat van een vluchteling die met het vliegtuig reist, mag worden verwacht dat hij de nodige toelichting kan geven over het gebruikte paspoort en de gevolgde route, vermits verzoeker op een internationale luchthaven wel degelijk gecontroleerd wordt op zijn identiteit en bijkomende toelichting moet kunnen geven over zijn reisdoel. Het feit dat verzoeker begeleid werd door een smokkelaar en geen ervaring had met reizen wijzigt niets aan het oordeel dat zijn reis enige voorbereiding vergt en de smokkelaar de nodige inlichtingen zal verschaffen, zodat de vluchteling zo weinig mogelijk de kans loopt om bij een grenscontrole door de mand te vallen. Dit geldt temeer daar verzoeker begeleid werd door zijn smokkelaar en er op internationale luchthavens regelmatig controles en gerichte acties gericht op het opsporen van smokkelaars plaatsvinden. Het feit dat verzoeker begeleid werd door een smokkelaar doet aldus enkel nog meer afbreuk aan de aannemelijkheid van zijn gebrekkige voorbereiding en kennis van zijn reisweg en reisdocumenten. Van verzoeker, die een bachelor economie en management behaalde en noties van het Engels heeft (DVZ-verklaring, stuk 24, p. 4; Dossier overgemaakt aan CGVS, stuk 25, verklaring betreffende de procedure), kan worden verwacht dat hij weet welke bestemming zijn vliegtuig heeft in transit en welke nationaliteit er in zijn paspoort staat. Dit betreft een relevant element ter beoordeling van een asielaanvraag en dit element doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers verdere verklaringen.

Verzoeker kan niet worden bijgetreden dat hij geen tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent zijn werkzaamheden na het incident van 30 april 2014. Verzoeker verklaarde tijdens het eerste CGVS-interview immers dat hij na de verkiezingen nog vijf dagen heeft gewerkt om de stemmen te tellen, maar dat hij vervolgens aan zijn baas zijn overplaatsing gevraagd heeft van de school waar hij kiesvoorzitter was naar het centrum, en dat hij daarna in het magazijn werkte waar al het materiaal en de stemapparatuur bewaard werd (CGVS-gehoorverslag 1, stuk 13, p. 9). Tijdens het tweede CGVS-interview stelde verzoeker dan weer dat hij na de verkiezingen nog drie maanden gewerkt heeft om de stemmen te tellen, en dit in dezelfde school als waar hij kiesvoorzitter was. Wanneer verzoeker vervolgens geconfronteerd wordt met zijn eerdere verklaringen dat hij in het magazijn werkte, stelt deze dat hij nog even werkte in een winkel die cosmetica verkocht (CGVS-gehoorverslag 2, stuk 7, p. 8). Gelet op deze tegenstrijdige verklaringen kan verzoeker aldus niet ernstig voorhouden dat hij steeds verklaarde op "*dezelfde plaats*" te hebben gewerkt en daarmee bedoelde dat hij voor de "*dezelfde diensten*" werkte. De vastgestelde tegenstrijdigheden kunnen evenmin verschoond worden door te verwijzen naar tijdens het eerste CGVS-interview vastgestelde misverstanden tussen verzoeker en de tolk. De Raad wijst erop dat – tot bewijs van het tegendeel – het vermoeden bestaat dat wat werd opgenomen in het gehoorverslag overeenstemt met wat verzoeker werkelijk heeft verklaard. Verzoeker verklaarde bovendien de tolk goed te begrijpen (CGVS-gehoorverslag 1, stuk 13, p. 2) en kreeg op het einde van het interview de gelegenheid bijkomende opmerkingen te maken, maar maakte geen melding van enige communicatieproblemen met de tolk (CGVS-gehoorverslag 1, stuk 13, p. 12). Verzoeker antwoordde daarenboven bevestigend toen hem tijdens het tweede CGVS-interview werd gevraagd of het vorige interview goed was verlopen (CGVS-gehoorverslag 2, stuk 7, p. 2).

Verzoeker legt bovendien incoherente verklaringen af omtrent het tijdstip waarop de militieleden hem probeerden te rekruteren. Hij verklaarde tijdens het eerste CGVS-interview immers eerst dat hij begin mei 2014, vijf dagen na de verkiezingen van 30 april, zijn overplaatsing op het werk had aangevraagd omdat "*mensen*" bij zijn vader geweest waren om te vragen waarom hij niet was aangesloten bij Hashd al-Shaabi (CGVS-gehoorverslag 1, stuk 13, p. 9). In tegenstelling tot wat verzoeker beweert kan er redelijkerwijze van worden uitgegaan dat verzoeker hiermee op de milities doelde, temeer daar verzoeker niet verduidelijkt welke andere "*mensen*" dan de militieleden hem dan wel zouden vragen of verzoeker zich wou aansluiten bij Hashd al-Shaabi. Deze verklaring klemmt dan ook met verzoekers latere verklaringen tijdens het interview dat de milities in januari 2015 hem voor de eerste keer thuis kwamen zoeken om hem te rekruteren (CGVS-gehoorverslag 1, stuk 13, p. 10). Verzoeker verklaarde tijdens het tweede CGVS-interview dan weer dat de militieleden voor het eerst langskwamen 1 à 2 maanden na het incident op 30 april 2014, zijnde juni of juli 2014. Geconfronteerd met zijn verklaringen tijdens het eerste CGVS-interview, verklaarde verzoeker echter opnieuw dat de milities hem in januari 2015 voor het eerst bezochten (CGVS-gehoorverslag 2, stuk 7, p. 14-15).

Verzoeker betwist bovendien geenszins de motivering in de bestreden beslissing dat hij vage verklaringen aflegde over het aantal bezoeken van de milities (CGVS-gehoorverslag 2, stuk 7, p. 15-16). Dergelijke tegenstrijdigheden, die betrekking hebben op de kern van zijn asielrelaas, ondermijnen de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen.

De Commissaris-generaal oordeelde bovendien terecht dat het niet aannemelijk is dat, indien de militie zich daadwerkelijk wil wreken op verzoeker omwille van het incident op 30 april 2014, zij verzoeker pas in januari 2015, acht maanden na het incident, opnieuw zouden viseren. Verzoekers verweer dat Hashd Al-Shaabi zich pas in juni 2014 gevormd heeft en dat de strijd tegen IS pas sinds eind 2014 gaande is doet, nog daargelaten het feit dat dit een louter blote bewering betreft, geen afbreuk aan deze vaststelling, gezien redelijkerwijze kan verwacht worden dat de militie, los van de strijd tegen IS, meteen na het incident een manier zou zoeken om verzoeker te bedreigen. Dit geldt temeer daar verzoeker na het incident van 30 april 2014 verklaarde nog drie maanden bij de verkiezingscommissie te hebben gewerkt (CGVS-gehoorverslag 1, stuk 13, p. 9; CGVS-gehoorverslag 2, stuk 7, p. 8).

Omtrent verzoekers verweer dat Hashd Al Shaabi uit ongeveer 67 milities bestaat en alle leden gemaskerd zijn en het aldus onmogelijk was om de militieleden die hem viseerden te onderscheiden van de rest, merkt de Raad op dat dit een blote bewering betreft. Bovendien doet dit verweer geen afbreuk aan de motivering in de bestreden beslissing dat *"Zelfs al zou u niet weten door welke militie u werd geviseerd, dan nog moet het binnen de huidige Iraakse context mogelijk zijn dat u minstens een ernstig vermoeden zou hebben om welke militie het mogelijks zou kunnen gaan in uw geval. Dat u op dit vlak geen idee heeft, slechts twee milities bij naam kan noemen, kan niet overtuigen. Bijgevolg ondermijnen uw gebrekkige verklaringen met betrekking tot de groepering die u bedreigde verder de geloofwaardigheid van uw verhaal. Van een persoon die zijn thuis, land, familie en werk achterlaat kan immers redelijkerwijs verwacht worden dat hij weet voor wie hij op de vlucht slaat of toch minstens tracht hierover meer duidelijkheid te krijgen."*

Verzoeker betwist de beoordeling van de bestreden beslissing dat het feit dat verzoekers familieleden niet meer opgezocht werden door de milities, de ernst van zijn vervolging relativeert. Verzoeker werpt hierbij op dat hij tijdens het eerste CGVS-interview verklaarde dat *"mijn vader zei dat er verschillende mensen naar mij gevraagd hebben, ze komen niet rechtstreeks naar u thuis, ze proberen via andere mensen te horen waar ik ben om hem te vragen waar zijn zoon is"* (CGVS-gehoorverslag 1, stuk 13, p. 11). De Raad merkt op dat dit klemmt met verzoekers verklaringen tijdens het tweede CGVS-interview dat er niets meer met zijn familie gebeurd is (CGVS-gehoorverslag 2, stuk 7, p. 18). Bovendien merkt de Raad op dat geen geloof kan gehecht worden aan verzoekers verklaringen hieromtrent. Het is immers niet aannemelijk dat de militieleden na verzoekers vertrek uit Irak ineens hun toevlucht zouden nemen tot het onrechtstreeks benaderen van verzoekers familie, terwijl zij verzoeker daarvoor verschillende malen bij hem thuis hebben opgezocht (CGVS-gehoorverslag 2, stuk 7, p. 11). In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan evenmin geloof gehecht worden aan verzoekers betoog in het verzoekschrift dat verzoekers vader naar Bagdad verhuisd zou zijn om aan de bedreigingen van de milities te ontsnappen, wat trouwens opnieuw een loutere bewering betreft. Aldus maakt verzoeker niet aannemelijk dat zijn familieleden nog problemen hebben gehad met de militie die hem viseert, hetgeen zijn vrees voor vervolging relativeert.

De bestreden beslissing oordeelde bovendien terecht het niet aannemelijk is dat verzoeker na het incident op 30 april 2014 geen contact zou hebben opgenomen met zijn collega's (CGVS-gehoorverslag 2, stuk 7, p. 9 en 17), teneinde zich beter te informeren over zijn situatie en zodoende zijn risico in te schatten. Gelet op deze vaststellingen is de Raad van oordeel dat verzoeker een manifest gebrek aan interesse vertoont voor essentiële elementen van zijn asielrelaas, hetgeen de ingeroepen vrees voor vervolging in zijn hoofde op ernstige wijze relativeert. De Raad wijst er immers op dat van iemand die vervolgd wordt en daarom besluit te vluchten, in alle redelijkheid mag worden verwacht dat deze zich op zijn minst informeert naar de juiste stand van zaken en geregeld pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen.

Met een loutere herhaling van zijn verklaringen dat hij bedreigd wordt door de milities slaagt verzoeker er daarenboven niet in om de motivering in de bestreden beslissing dat het louter werkzaam zijn bij een kiescommissie geen aanleiding vormt tot een vrees voor vervolging, in een ander daglicht te stellen, gezien deze problemen reeds ongeloofwaardig werden bevonden.

De door verzoeker neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Verzoekers identiteitsdocumenten en "airway bill" hebben louter betrekking op persoonsgegevens en veranderen aldus niets aan bovenstaande analyse. De door verzoeker neergelegde foto's kunnen enkel een bewijs vormen van verzoekers werkzaamheden bij de kiescommissie, gegevens die op zich niet worden betwist.

Op grond van deze vaststellingen besluit de Raad dat verzoekers verklaringen over de vervolgingsfeiten geheel ongeloofwaardig zijn. De motivering van de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt aldus overgenomen door de Raad.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.4. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Op basis van de informatie in het administratief dossier (Landeninformatie, stuk 23, nrs. 1-2 en 4) wordt in de bestreden beslissing aangaande de veiligheidssituatie in verzoekers land en regio van herkomst verder terecht gemotiveerd:

"Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van november 2016 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus "Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak" van 4 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt dat het grondoffensief dat de Islamitische Staat (IS) sinds juni 2014 in Irak voert hoofdzakelijk gesitueerd is in Centraal-Irak.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat ISIS sinds juni 2014 voert regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Qadissiya te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwikkeld zijn geraakt in het offensief dat IS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar IS heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden. De overwinning van de Iraqi Security Forces en de Popular Mobilization Units (PMU) op IS in Jurf al-Sakhar eind oktober 2014, heeft op middellange termijn bijgedragen tot de afname van het geweld in Noord-Babil. . IS is er sindsdien niet meer in geslaagd om in Babil een territorium onder controle te krijgen. Het geweld dat er anno 2015-2016 in de provincie plaatsvindt, is voornamelijk geconcentreerd in het gebied tussen de grens met de provincie Bagdad en de stad Hilla, niet ver van Jurf Al Sakhar. Het aantal burgerslachtoffers in de hele provincie is vanaf begin 2015 duidelijk afgenomen. Deze reductie stabiliseerde in de loop van 2015 en ook begin 2016 bleef het aantal conflict-gerelateerde burgerslachtoffers beperkt. Deze relatief kalme periode eindigde in maart 2016. De provincie werd dan getroffen door twee zeer zware aanslagen en aantal kleinere incidenten. In de daaropvolgende maanden is het geweld in Babil terugvallen tot op het niveau dat de periode maart 2016 voorafging. In de overwegend sjiiitische Zuid- Iraakse provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadissiya, Thi Qar, Missan en al-Muthanna kwam het niet tot directe confrontaties tussen het Iraakse leger, de milities en Popular Mobilization Units (PMU) enerzijds, en IS anderzijds. Het geweld in de regio beperkt zich hoofdzakelijk tot sporadische terreuraanslagen die echter zowel in frequentie als in zwaarte zijn afgenomen. Daarnaast neemt het geweld in Zuid-Irak de vorm aan van doelgerichte moorden en ontvoeringen, en sektarisch gemotiveerde wraakacties waarbij leden van politieke partijen, religieuze en tribale leiders, en overheidspersoneel geviséerd worden.

Het aantal burgerslachtoffers ligt in deze provincies heel ver onder dat van Centraal-Irak. Uit voornoemde COI Focus blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate IS haar terreurcampagne tegen sjiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat IS in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger bleven uit. Wel vonden in de provincie een beperkt aantal aanslagen plaats, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven. Verder wordt er melding gemaakt van enkele kleinere IED en een aantal schietincidenten. Conflicten tussen verschillende stammen, tussen criminele groepen en tussen rivaliserende milities liggen aan de grondslag van deze schietpartijen. In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Karbala een beperkt aantal aanslagen op sjiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in de provincie Karbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van IS en het Iraakse leger. Op 7 juni 2016 werd er echter voor het eerst sinds oktober 2014 in de stad Karbala een autobom tot ontploffing gebracht. Aanslagen in de provincie Karbala blijven evenwel uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig. Naarmate IS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdroef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt. Tot slot dient opgemerkt te worden dat de provincies Wassit, Qadissiya, Missan, Thi Qar en al-Muthanna grotendeels gespaard blijven bij het etno-sektarisch conflict dat Irak teistert. De sporadische, hoofdzakelijk kleinschalige terreuraanslagen die in deze provincies plaatsvinden, zijn doorgaans gesitueerd in de steden Kut (Wassit) en Nasseriyah (Thi Qar). Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven. Het offensief dat IS in de zomer van 2014 inzette, bereikte voornoemde provincies niet. Het geweld in deze provincies is beperkt tot sporadische terreuraanslagen met een relatief laag aantal burgerslachtoffers tot gevolg. In april – mei 2016 vonden er echter twee zware aanslagen plaats, een in de provincie Thi Qar en een in de provincie Al-Muthanna. Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat IS, door de militaire tegenslagen, haar strategie heeft gewijzigd en dat de organisatie weer meer teruggrijpt naar het plegen van spectaculaire aanslagen diep in het territorium van de tegenstander (in dit geval het sjiitische Zuiden van Irak) om het Iraakse leger, de politie en de PMU te dwingen een groter deel van de strijdkrachten in te zetten voor de beveiliging van Zuid-Irak. Niettegenstaande hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren vallen, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Zuid-Irak sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon in het kader van een gewapend conflict. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies thans geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet bestaat.”

Deze motivering is eveneens pertinent, deugdelijk en de gedane vaststellingen vinden allen steun in het administratief dossier. Ook hier wordt de motivering door de Raad overgenomen. In zoverre verzoeker opnieuw verwijst naar zijn voorgehouden problemen, merkt de Raad op dat hij het feit dat hij daadwerkelijk dreigt te worden gevisieerd niet *in concreto* aannemelijk heeft gemaakt.

Dat de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in verzoekers regio van herkomst nog actueel is, blijkt verder COI Focus “*Irak. Veiligheidssituatie in Zuid-Irak.*” van 18 juli 2017 die door verwerende partij bij de aanvullende nota wordt gevoegd. Uit deze informatie blijkt immers genoegzaam dat de situatie in Zuid-Irak, waaronder ook de provincie Qadissiya geenszins beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de Commissaris-generaal.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee oktober tweeduizend zeventien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP